EXPERIENȚA SPORTULUI SOVIETIC, far călăuzitor în activitatea noastră sportivă

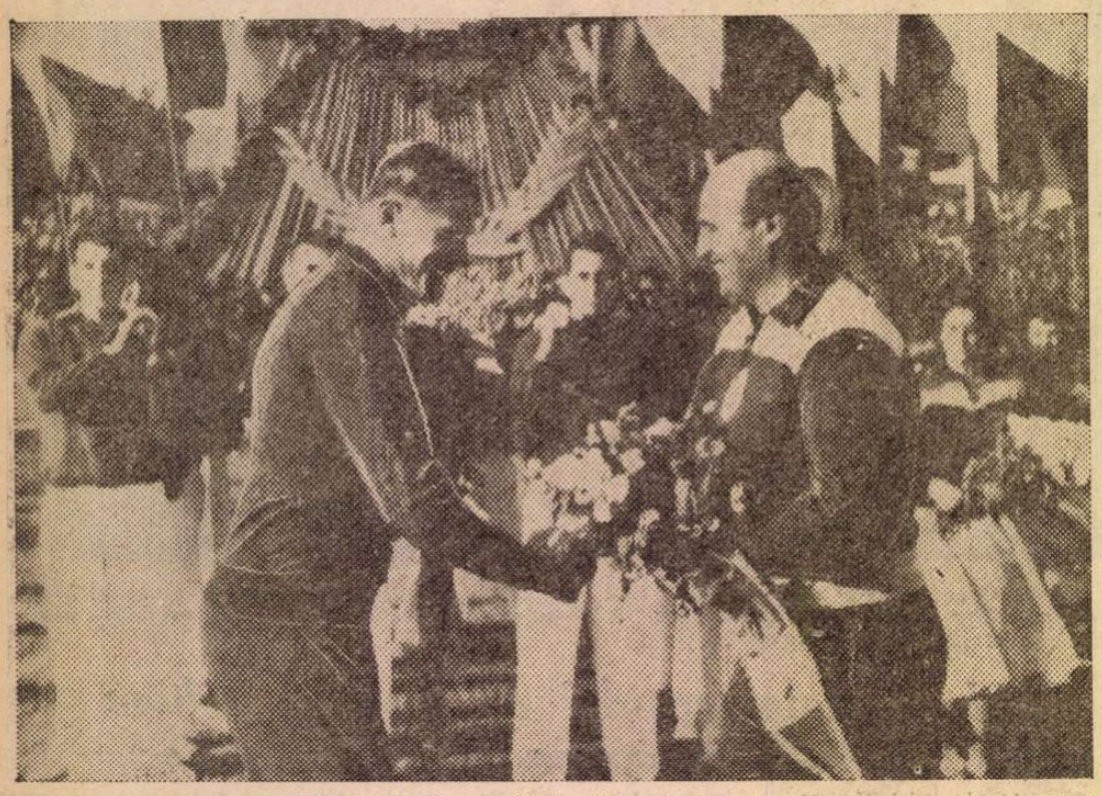

Alexandr Kanaki (U.R.S.S.) și Nicolae Gurău (R.P.R.) își strâng tovărășește mâinile. „Matchul Prieteniei" a însemnat o sursă bogată de învățăminte pentru sportivii noștri.

Ana Andreeva, recordmana lumii la aruncarea greutății, într'o convorbire prietenească cu Irina Tacorian (R.P.R.).

Hondadaș Madatov și Ion Wiesenmayer, doi buni prieteni, discută după concurs despre posibilitățile desvoltării viitoare ale tehnicei lor

Claudia Russe (R.P.R.) felicită călduros pe Evghenia Secenova pentru performanțele strălucite obținute de sportiva sovietică.

Iată o lecție practică. Recordmana mondială Andreeva arată Olimpici Câmpeanu tehnica aruncării.

Pentru maestrul sportului Zeno Dragomir, săritura cu prăjina constitue o parte din viața sa. De mic copil visa să sară cât mai sus și când a ajuns în lotul de atletism al RPR, dorința lui cea mai mare a fost să sară peste patru metri, înălțime care îl situează între cei mai buni sportivi din Europa. Zeno Dragomir este un om studios. Ca membru al corpului profesoral al Institutului de Cultură Fizică din București, el pătrunde cu pricepere în problemele de biomecanică și psihologie ale sportului. Ca să ajungă la performanța dorită, el a studiat cu sârguință mijloacele tehnice cele mai bune și a ajuns la concluzia că numai experiența științifică a sportului sovietic, sportul cel mai avansat din lume, îl va putea ajuta. Călătorind cu lotul de atletism al RPR la Moscova, Zeno a întâlnit pe N. Ozolin, candidat în științe pedagogice și recordman al Uniunii Sovietice la săritura cu prăjina. Discuțiile între cei doi sportivi au fost de un mare folos campionului nostru. Au urmat luni întregi de antrenament și în cinstea Lunii Prieteniei Româno-Sovietice, Zeno Dragomir a reușit să sară 4,03 m, aducând o nouă performanță de valoare patriei noastre, Republica Populară Română.

Acest exemplu din viața sportului nostru este unul din multele care arată în mod concret cum sportul sovietic — sportul cel mai științific din lume — ne ajută să înaintăm pe drumul măestriei sportive. De acest lucru vă pot vorbi toți atleții, boxeurii, luptătorii, fotbaliștii, gimnaștii, voleibaliștii, baschetbaliștii și fiecare activist din mișcarea noastră de cultură fizică și sport .

Se pune în mod firesc întrebarea: dece sportul sovietic este cel mai înaintat din lume și dece noi trebue să urmăm experiența acestui sport?

Considerentul care trebue ținut în seamă este în primul rând sistemul sportului sovietic care se deosebește în mod radical de sportul din țările capitaliste. Cultura fizică și sportul din URSS sunt o problemă de stat. Partidul Comunist (b) al URSS și guvernul sovietic consideră cultura fizică și sportul ca un mijloc de educare comunistă a oamenilor muncii care construesc societatea comunistă. Partidul bolșevic și guvernul sovietic acordă un sprijin temeinic culturii fizice și sportului practicat după cercetările oamenilor de știință, cercetări care capătă viață prin munca profesorilor, antrenorilor și instructorilor de sport. Mulțumită acestei politici sănătoase, sportivii sovietici obțin performanțe de valoare pe scară de masse. Dacă am lua în orice sport zece sportivi sovietici și zece sportivi dintr'o țară capitalistă, și am organiza un concurs între ei, desigur că victoria ar fi a sportivilor sovietici.

In țările capitaliste, sportul este practicat fără o orientare științifică. Scopul sportului din țările capitaliste nu este în folosul celor mulți. Aceasta este și explicația pentru care în nicio țară cu regim capitalist nu există calitatea performanțelor pe scară de masse.

In țara noastră în care oamenii muncii construesc cu hotărâre socialismul și luptă pentru înlăturarea rămășițelor putredei orânduiri burghezo-moșierești, prin cultură fizică și sport se întărește din punct de vedere fizic și moral întregul popor muncitor.

Complexul nostru sportiv de Stat GMA, creiat după exemplul minunatului complex sportiv sovietic GTO dă posibilitate maselor largi de oameni ai muncii să se bucure de binefacerile culturii fizice, să se întărească prin practicarea continuă a sportului.

Urmând exemplul sportului sovietic, noi dăm o orientare de masse sportului și educăm sportivii noștri în spiritul unui înalt patriotism, al dragostei nețărmurite pentru invincibila Uniune Sovietică și pentru stegarul luptei pentru pace, genialul conducător și învățător al oamenilor muncii de pretutindeni, marele Stalin.

Invățând necontenit din școala maeștrilor sovietici, noi vom asigura culturii fizice și sportului din RPR, drumul sigur spre realizarea unui sport de masse, cu sportivi de o înaltă valoare tehnică.

Este o datorie pentru fiecare sportiv să răspândească știința sportivă sovietică, cea mai înaintată din lume.

Hotărîrea Biroului Politic al C.C. al P.M.R. asupra problemei stimulării și desvoltării continue a culturii fizice și a sportului constată că este necesar:

„Studierea, stabilirea și aplicarea pe baze științifice a metodelor noi de predare și practicare a culturii fizice, în vederea însușirii de către tineretul nostru a tehnicii sportive celei mai avansate, tehnica sportivă sovietică, pentru obținerea de rezultate capabile să contribue la întărirea și desvoltarea mai departe a sportului nostru". ★

„Exemplul pe care ni-l dă vasta experiență a popoarelor sovietice ne arată ce puternic mijloc de educație comunistă de întărire a stării sănătății maselor largi ale muncitorilor este sportul".

Sulița sboară tot mai departe...

Cu cinci ani în urmă, a venit la școala sportivă „Zenit" din Leningrad o fetiță — Galina Zâbina. Nu avea nimic deosebit. Era micuță, slăbuță, iar cele două codițe blonde îi atârnau în așa fel încât stârneau râsul. Băeții, șirengari, o porecliseră „mormoloc".

Nu a fost însă o întâmplare că directorul școlii, cunoscutul pedagog sportiv V. I. Alexeev, s'a interesat de ea. El a observat la Galea o agilitate înnăscută și multă iuteală în mișcări. De atunci, fetița cu codițe blonde a început să practice diferite sporturi. Făcea gimnastică, sărea, alerga, juca baschet. Toate acestea au ajutat-o să crească, să se desvolte fizicește și să capete forță. Dar fetei i-au plăcut dintre toate: aruncările de suliță, grenadă, disc și minge.

In grupul aruncătoarelor se antrena și Natașa Smirnițkaia. Pe Galea nici nu o lua în seamă. Natașa era cu patru ani mai mare, făcea de mult sport și studia la institutul „Leshaft". Ce putea să însemne pentru ea o elevă oarecare?

In anul 1948 însă, Smirnițkaia a trebuit s'o privească pe Zâbina cu alți ochi. Galina doborâse recordul unional de junioare la aruncarea suliței, record pe care-l deținuse până atunci Smirnițkaia. In afară de aceasta, Zâbina a reușit să doboare și recordurile unionale de junioare la aruncarea discului și a mingei.

S'o privim din nou pe fetița „mormoloc". Galea nu mai era de mult fetiță... Crescuse, devenise puternică și nu mai era elevă. Galea Zâbina era studentă la un institut unde se pregătea să devină specialistă în optică. Și ce sportivă bine pregătită și cu perspective devenise!

Natașa putea să-și dea seama mai bine ca oricine de succesele tovarășei sale de colectiv. Doi ani la rând, ea obținuse performanțe excelente la aruncarea suliței, iar de curând stabilise un nou record unional la aruncarea grenadei. Smirnițkaia știa din proprie experiență cât de greu este drumul spre victorie, spre record și câte eforturi trebue pentru aceasta. Și cu cât Natașa o observa mai bine pe Galina, cu atât îi plăcea mai mult fata aceasta muncitoare prietenoasă și veselă. Cele două sportive se cunoscură tot mai mult și între ele se născu și se întări adevărata prietenie.

Curând Smirnițkaia și Zâbina aveau să se întreacă pe gazonul verde al stadionului. Aceasta întărea și mai mult prietenia lor și le ajută să înregistreze succese. Astfel, recordul unional la aruncarea grenadei, deținut de Natalia Smirnițkaia, a fost egalat de câte două ori și îmbunătățit de șase ori de cele două prietene și „crescu" astfel aproape cu 10 m. Dar celor două prietene le plăcea mai mult aruncarea suliței. De câte ori veneau pe stadion la marile concursuri atletice, cele două prietene priveau îndelung la stegulețul roșu care era înfipt aproape de jumătatea terenului. Acesta era la 50,32 m. de semicercul de aruncare și reprezenta recordul mondial al atletei sovietice Clavdia Maiucia. „Să-l îmbunătățim", se gândeau de multe ori cele două prietene.

La începutul anului 1949, sulița aruncată de Smirnițkaia sbură până în apropierea stegulețului roșu. Mai rămâsese puțin până la record, dar nu reușiră să-l îmbunătățească. Tehnica aruncării se compune din multe mișcări, câte odată se întâmplă să execuți perfect toate mișcările, fără ca să obții o aruncare bună. Este necesar să contopești într'una singură toate mișcările, care să formeze un lanț solid ale cărui inele să fie legate cu o precizie perfectă. Abia atunci sportivul va arunca suliția nu numai cu forța mâinii, dar și cu a umerilor, a spatelui, a picioarelor și a întregului corp.

Natalia Smirnițkaia cunoștea foarte bine aceste lucruri și a continuat munca de coordonare a tuturor mișcărilor.

Și însfârșit, s'au văzut și roadele mult așteptate.

Intr'una din zile, Smirnițkaia plecă la stadion hotărâtă să doboare recordul mondial. Sportiva își făcu brusc vânt și se avântă luându-și elanul necesar. Corpul se arcui și urmă o aruncare puternică. Suliția cu vârful de metal șuieră în aer și se înfipse în pământ cu 3 metri și 9 sentimetri dincolo de steguleț.

Galina Zâbina își felicită prietena din toată inima.